05/03/2019

«Θ᾽ανοί-ξει η Α-γιά Σο-φιά και θα λει-τουρ-γη-θεί. Έ-νας ε-ξα-δά-κτυ-λος βα-σι-λι-άς θα εί-ναι τό-τε»

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ο πατήρ Ηλίας Διαμαντίδης γεννήθηκε το 1880 στο χωριό Χουρμικιάντο των Σουρμένων του Πόντου. Το 1918 η ζωή τους, όπως και όλων των Ελλήνων του Πόντου, έγινε αφόρητη από τις βιαιότητες των Τούρκων.

Έτσι με την οικογένεια του πήγαν στο Βατούμ της Γεωργιας όπου ήταν εγκατεστημένη η κόρη του Αγάπη .Έμεινε στο χωριό Μαχμουτία Makhmudiye, λίγο έξω από το Βατούμ, σε μια μεγάλη έκταση στο βουνό.

Ο Ηλίας ήταν προκομμένος και αγαπούσε πολύ τον Θεό. Στενοχωριόταν όμως που δεν ήξερε γράμματα. Φάνηκε λοιπόν κάποτε στον ύπνο του Άγγελος και άρχισε να του μαθαίνη γράμματα, ψαλτική και αγιογραφία. Κάθε βράδυ τον έβλεπε στον ύπνο του και συνέχιζε το μάθημα του, μέχρι που έμαθε ο Ηλίας να διαβάζη, να γράφη καλά, να ψέλνη και να αγιογραφή. Τις Κυριακές έψελνε στην Εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, στο χωριό Τσίτα των Σουρμένων. Ήταν εξαιρετικά καλλίφωνος και έψελνε με ευλάβεια, όπως είχε διδαχθή από τον Άγγελο. Έχοντας αγάπη και έφεση για την προσευχή, ξυπνούσε πάντα νωρίς για να προσεύχεται.

…Ἐ-κτός ἀ-πό τά πολ-λά θαύ-μα-τα πού ἔ-κα-νε προ-έ-λε-γε γε-γο-νό-τα πού ἐ-πα-λη-θεύ-ον-ταν, για-τί εἶ-χε τό προ-ο-ρα-τι-κό χά-ρι-σμα. Εἶ-πε στήν ὀρ-φα-νή

Αὐ-γού-λα κά-πο-τε: **«Κο-ρί-τσι μου, Αὐ-γή, αὐ-τόν τόν δρό-μο πού βα-δί-ζεις σ᾽ αὐ-τόν θά μεί-νεις καί θά βγεῖς στό τέ-λος κα-θα-ρή. Θά πᾶς στόν οὐ-ρα-νό Χρι-στοῦ νύμ-φη. Ρώ-τη-σα τόν ἀ-η-Νι-κό-λα καί μοῦ εἶ-πε πώς ἡ Αὐ-γή θά πά-ει Χρι-στοῦ νύμ-φη ἐ-πά-νω. Ἐ-σύ δέν θά παν-τρευ-τεῖς».** Πολ-λοί τήν ζή-τη-σαν νά τήν παν-τρευ-τοῦν. Ἔγι-νε ὅμως ὅπως προ-έ-βλε-ψε ὁ π. Ἠλί-ας.

Ὅ,τι εἶχε ὁ ἄλλος στήν καρδιά του τό γνώριζε καί πολλές φορές τό ἔλεγε. Ξεκινοῦσαν νά ᾽ρθοῦν στήν Ρωσσία μερικοί ἀπό τόν Πόντο καί αὐτός τό γνώριζε. Ξεκίνησαν κάποτε τρεῖς Ἕλληνες ἀπό τό χωριό Ἀχαλσενί γιά νά τόν ἐπισκεφθοῦν. Ἔχασαν τόν δρόμο καί νυχτώθηκαν στήν ὕπαιθρο. Ὁ π.Ἠλίας ἀνέφερε γιά τούς τρεῖς πού χάθηκαν καί μόλις ἔφθασαν τούς εἶπε: **«Καλά εὐλογημένοι, πῶς χάσατε τόν δρόμο καί ταλαιπωρηθήκατε;».**

Ἔ-λε-γε με-ρι-κές φο-ρές: «**Σή-με-ρα θά ἔλ-θουν οἱ τά-δε, πι-στεύ-ουν καί θά γί-νουν κα-λά», ἤ «αὐ-τός πού ἔρ-χε-ται δέν πι-στεύ-ει- καί δέν θά γί-νει κα-λά»**, καί γι-νό-ταν ὅ-πως ἔ-λε-γε ὁ π. Ἠ-λί-ας. Ἄλ-λο-τε ἔ-βλε-πε μέ τό χά-ρι-σμά του κά-ποι-ον πού ἐρ-χό-ταν νά τόν δῆ καί -εἶ-χε χα-θῆ στό δά-σος. Τό-τε ἔ-στελ-νε ἕνα γνω-στό του στό ση-μεῖ-ο πού βρι-σκό-ταν ὁ χα-μέ-νος, τόν εὕ-ρι-σκε καί τόν ἔ-φερ-νε κο-ντά του. Εἶ-πε κά-πο-τε: **«Ἔρ-χε-ται ὁ Πέ-τρος καί ἔ-χει αὐ-τήν τήν ἀρ-ρώ-στια καί θά γί-νει κα-λά. Πέ-ντε ἡ ὥρα τό πρωΐ θά εἶ-ναι ἐδῶ»**, καί ἔτσι ἔγι-νε.

Συ-χνά προ-φή-τευ-ε λέ-γον-τας: **«Θά ᾽ρθεῖ ἕ-νας και-ρός πού θά γί-νουν οἱ ἄν-δρες γυ-ναῖ-κες καί οἱ γυ-ναῖ-κες ἄν-δρες. Τό-τε θά πέ-σει με-γά-λη κα-τά-ρα στόν κό-σμο. Θά γί-νει πό-λε-μος στήν Κων-σταν-τι-νού-πο-λη καί ὁ Ρῶσ-σος θά νι-κᾶ˙ θά πά-ει ὡς τόν Εὐ-φρά-τη πο-τα-μό. Θ᾽ ἀ-νοί-ξει ἡ Ἁ-γιά Σο-φιά καί θά λει-τουρ-γη-θῆ. Ἕ-νας ἐ-ξα-δά-κτυ-λος βα-σι-λι-άς θά εἶ-ναι τό-τε»**.

Καί ἔ-λε-γε: **«Ξύ-πνα Ρωσ-σί-α καί δρά-ξον τά ὅ-πλα σου».** Δη-λα-δή ἔ-λα σέ με-τά-νοι-α, σέ πί-στη καί ἀ-πόρ-ρι-ψε τήν ἀ-θε-ΐ-α.